

Komet bovau jauna

Kėta karta, ka aš bovau jauna pana, da augau ər gīvenau pas tievus, reikiejė vākams patėms douna ožsėdėrbtė. Vuo mūsa bova šešės mergas, dėl tuo tievams nebova lėngvā tuokė šeimīna, i da ožvės mergas, ėsłaikītė. Mama bova nuolaidesnė, minkštesnės šėrdėis, vuo jau tievalis tuoks griežts ər pri darba spaudė kāp bešmanīdams. Aš bovau pati jauniausiuojė, dėl tuo mažiau tuo darba tereikiejė dėrbtė. Matītėis deltu liuobo prėsėmislītė vėsuokiu špuosu ė muonu. Ta vėinam, ta kėtam liuobo ėsłkriestė šonībė. Vėina rīta, onkstėj, da saulė netekiejos iėjė i klietālė mama ė saka:

– Kelkės, vakāli, gausi širintās ėtė i ganīkla karviu mėlžtė, nes vėsa šeimīna važiousem i laukus lėnu rautė.

Vuo mona seseris ər mama bova pasakuojosės aple tou karviu pėimėni, kor ons tas karvės pargėn i aptvara muotrėškuoms mėlžtė. Da gėrdiejau, ka vėsas mėlžiejės liuob sosėrinktė, vuo ons meiguos tuokiuo budkuo ėlindės ər, kol ėsėrongous, kol ėsšėžiuovaus, muotrėškas toriejė lauktė i be rėkala gaištė čiesa, kol ons ėsšlinks pargintė tū karviu. Grūmuos, keiks, kėta ər i kopra ožbrazdins, bet Jūzapou nie muotās, ons kāp mosmėriu apsėjiedės, klīna kasīdams, keporė ožsėmaukšlėnės ož akiū ėsłkiūtins jau i rėstė anuo neiginsi ər i nikuokius grasėnėmus a buobu tauškalus nekreips diemesė.

Aš prėsėmėniau tus pasakuojėmus ər galvuoja, kāp če anou pamuokītė tuoki slinki. Tujau pat šuokau ės luovas kū greitiau sermiega ont petiū, vėlkaus kelnės, apsėviau patuogi apava ər ėsbiegau kėik begaliedama greitiau, kėik betoriedama spieka, ėsšuvia ės klietalės laukuon kāp kolka. Mama tik paveiziejė bova benuorinti kažkou paklaustė, bet aš jau bovau uličės galė. Kažėn kūn ana pamėslėje, ka aš tėp ėsbiegau? Mon tou muomėnto nerūpiejė nieks, tik biegau, biegau i ganīkla pas tou peimėni Jūzapa. Bebiegdama ožėlsau, uors tuoks poikos, aplinkou paukštėlė čioblb, žiuogā čėrškau ka ė galva pradiejė svaigtė nu tuos vėsuos gamtuos gražībės.

Tėp ər atbiegau tus do kiluometrus. Veizo, ni vėnuos mėlžiejės, aš pėrmuoji, bet jug aš tuo ər nuoriejau. Mitrė gruobiau viedra, prėsėsiemiau pėlna vondėns ər ėsłkubiejau pas tou slinki pėimini Jūzapa.

Ka tėk pavīkto mona plans, ka tėk neėsłīsto ės tuos budkas sau kuokiū rekalū atlėktė. Ta būdalė tuoki jau prasta, viejė parpotama, ka tik tas stuogs tuoks pat būtom. Aš tou viedrali pasėjiemusi ont kėta pasėlėpusi ər pėlo tou vundini ta i vėina pašali, ta i kėta, ər tėp, kol vėsa ėsłpīliau. Vuo baimės pėlnas kelnės dėl tuo, ka ėsłėrdau, ka tas bestėjė tėn krapštuos, portėnas ė kumštuos, matītėis, i kuokius skarmalus vīniuojės.

Sava darba padėrbusi mitrė nopouliau nu viedralė, čiopau abodo i noliekiau i krūmāli palauktė, kol kaima muotrėškas atės karviu mėlžtė. Neėlgā tereikiejė lauktė. Jau gėrdo krīkštau,

žvėigau mėlžiejės. Ka anuos praėjė, toukart ėšlindau ėš krūmalė ėr kãp niekor nieka atsėleidusi, i šuonus žvalgėdamuos parkiūtėno. Je tēp ė bova kãp sakė, vėsas muotrėškas lauk, vuo peimou Jūzapielis nie ausū nekrotėn, vartaliuojės kãp inksts taukūs sava būdalie. Pradieję muotrėškas baladuotė i duris, nuor ėjėtė, bet kor tau, slunkis ožsėsklėndės so kažkuokio druotgalio. Paskiau nebapsėkėntės ėšlinda.

Ė kũn jũs mėslėjėt? Vėsos šlaps, vuo daugiausė kelniu klĩns, tėkriusė ėšsėžergės goliejė bestėje. Ėšlindės ėr saka:

– Va jei, va jei, ka nupĩlė kãp ėš viedra, priš kuoki posãdĩni, ka ė pru stuoga tėik prėbiega, vėziekėt kuoks eso vėsos solėjės, šlaps. Tēp scanė bovau imėgės, bet gavau atsėbostė, ta veinor, ta kėtor sokous, bet kor tau nu tuokė dėdėlė lĩtaus pasėkavuosi. A jũs nesolėjuot? Ė kũn tēp veiztat, kãp mėita prarėjės?

– Ė jũs atspiekėt kas bova?

Ka pradieję muotrėškas jouktėis, pėrstās badītė ė ont anuo šauktė:

–Jego jau to nebepaslėnki nie i lauka beišlĩstė, varã sau i kelnės, tēp ė sakĩk, vuo neėsėmėslĩk nebūtũ dalĩku. Veiziek, a aklos ėsi, kuoks uors ni debesėlė, ni laša litaus, ni rasuos, ni tuos širĩtas nier ė nebova, žuolie sausiausė.

Kėta da prėdūrė:

–Matĩtėis ėš tuo mėiguojėma tau ta kramė sosėsoka, a jau veina šola kor pametė?

Vuo tas vargšos stuov kãpmeita prarėjės ėr nieka nebsopront, tik beėšsteniejė:

– Jau ritmetĩs bova ė aš tėkrã nebmeiguojau, da sokaus nu veina šuona ont kėta, tėkrã nemeiguojau, švėnta tėisa sakau.

Vėinas joukies, kėtas keikė, vuo da kėtas ėr gailiejuos, vėsuokiu tũ muotrėšku bova, jug tēp jau pasėtaika. Kãp kas nuoriejė, tēp tas mėslėjė, tėk mona vėinuos šėrdės vėsa tėisa žėnuojė.

Tēp savie nuoriejau vėsėms balsė sošoktė ėr pasakĩtė, ka ėe mona ėšmėslã, ka ėe aš vėskou somėslėjau. Bet pagalvuojau ė sosėlaikiau, nes jus ėsėvaizdoukėt kuokė pirti tievã mon bũtom ožkūrė. Ta tĩlė ramė galva noleidusi, kãp niekor nieka pasėjiemiau viedra ėr ėšejau mėlžtė karviu. Va tuoki bova ta mona ėstuorėjė.